

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4944

гр. София, 12.09.2016 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в закрито заседание на 12.09.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

като разгледа дело номер **12585** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Административен съд – София - град /АССГ/ е образувано по жалба на [фирма] /наричано по-долу [фирма]/ против Ревизионен акт /РА/ № Р-2222215002947-091-001/16.09.2015г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., в частта, потвърдена с Решение № 1812/30.11.2015г. на директора на Дирекция „ОДОП” [населено място] при ЦУ на НАП.

В хода на произнасяне по същество, настоящият състав на АССГ преценява, че за разрешаването на спора между страните е необходимо тълкуване на разпоредби на Директива 2006/112 на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, наричана по-долу „Директивата”.

Във връзка с това, АССГ, трето отделение, в настоящия съдебен състав, счита за уместно да отправи до Съда на Европейския съюз запитване относно тълкуването на приложимите към спора правни норми от посочената директива.

По тези съображения, съдът формулира съдържанието на преюдициалното запитване, както следва:

I. СТРАНИ ПО ДЕЛОТО.

1. Жалбоподател – [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Т., [улица], ап.7, представлявано от С. Е. Г.. По данни от Търговския регистър, дружеството има предмет на дейност „разпространяване на аудио-визуална информация, уеб дизайн, интернет услуги, мултимедийно развитие, мениджмънт, графичен дизайн, направа на софтуер, уеб страници, информационна и консултантска дейност, рекламна, комисионна, лицензионна и програмна дейност, компютърни услуги, проектантска и производствена дейност, реекспорт и бартер, търговско представителство и посредничество на български и чуждестранни физически и юридически лица, както и всички останали видове услуги, незабранени

от закон“.

2. Ответник по жалбата – Директор на Дирекция „ОДОП” – [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите.

II. ПРЕДМЕТ НА ДЕЛОТО.

3. Производството пред Административен съд – София-град е първоинстанционно и е образувано по жалба на [фирма] против РА № Р 22222515002947-091-001 от 16.09.2015г. на органи по приходите при ТД на НАП – С., в частта, потвърдена с Решение № 1812/30.11.2015г. на директора на Дирекция „ОДОП” [населено място] при ЦУ на НАП, с която за периодите от 20.12.2010г. до м.12.2013г. на дружеството са установени задължения за ДДС общо в размер на 2 094 196 лв. и лихви за забава.

III. ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА

4. В хода на ревизията е установено, че за ревизирия период [фирма] е извършвало дейност в сферата на интернет услугите – уеб дизайн, мултимедийно развитие, графичен дизайн, направа на уеб страници, преработка и дигитализация, рекламно-информационна дейност, компютърни услуги. Клиентите на дружеството – ползватели на изработените елементи /заготовки/ на виртуални продукти, са преобладаващо данъчнозадължени юридически лица, регистрирани по ДДС, от страни членки на ЕС и Ш., включително от състава на групата Р. СА – Б., към която принадлежи А. Е. Б.В Х. – едноличен собственик на капитала на [фирма]. За ревизирия период дружеството не е извършвало доставки на услуги към юридически и физически лица, установени на територията на Б..

5. С Акт за регистрация по ЗДДС № 220421000022374/07.12.2010г. на ТД на НАП – С., по инициатива на органи по приходите, [фирма] е регистрирано на основание чл.97а, ал.2 от ЗДДС, считано от 21.12.2010г.

6. В периода след регистрацията по чл.97а, ал.2 от ЗДДС [фирма] е получавало доставка на услуги по електронен път и други услуги от данъчнозадължени лица, установени в други държави членки - основно Б., Ф. и Румъния. Д. кредит за ревизирия период е формиран основно от получени услуги /интернет услуги, изготвяне на банери, изготвяне на проекти, мениджмънт услуги / по чл.82, ал.2, т.3 от ЗДДС.

По силата на чл.21, ал.2 от ЗДДС и чл.44 от Директива 2006/112/ЕО, за тези доставки мястото на изпълнение е Република Б., а лицето - платец на данъка, е [фирма]. В съответствие с чл.82, ал.2, т.3 и чл.117 от ЗДДС, дружеството е издавало протоколи и начислявало ДДС, както и е ползвало право на данъчен кредит, т.к. е използвало услугите за извършване на облагаеми доставки.

7. С Акт за регистрация по ЗДДС № 22250421500007593/21.04.2015г. на ТД на НАП – С., е установено, че [фирма] е достигнало облагаемия оборот по смисъла на чл.96, ал.1 от ЗДДС за задължителна регистрация, формиран от доставка на услуги, предоставяни по електронен път на чуждестранни физически лица, облагаеми на територията на страната. Прието е, че оборотът за регистрацията е достигнат на

30.11.2013г., поради което [фирма] е следвало да подаде заявление за регистрация най-късно на 16.12.2013г. В ревизионното производство е безспорно установено, че дружеството не е упражнило правото си по чл.100 от ЗДДС за регистрация по избор.

8. Позовавайки се на разпоредбата на чл.70, ал.4 от ЗДДС, въвеждаща ограничение на правото на приспадане за лицата, регистрирани по чл.97а ЗДДС, органите по приходите са приели, че от датата на специалната регистрация по чл.97а от ЗДДС до датата на задължителната регистрация по общия ред, [фирма] неправомерно е упражнило право на приспадане на данъчен кредит за получените от него доставки. На това основание на [фирма] не е признато право на приспадане на данъчен кредит по съставените от него протоколи за самоначисляване за получените услуги с обратно начисляване съгласно чл.82, ал.2, т.3 от ЗДДС и чл.196 от Директивата за ДДС.

9. Между страните няма спор по отношение на гореизложените факти. Спорът се свежда само до въпроса, дали лицата, които не са достигнали оборот за задължителна регистрация и не са регистрирани по избор, но са регистрирани по реда на чл.97а от ЗДДС, имат право на данъчен кредит за получените доставки на услуги, за които прилагат режим на обратно начисляване, в случай, че същите се използват за облагаеми доставки на услуги, с място на изпълнение в друга държава членка.

I V. ПРИЛОЖИМИ НОРМАТИВНИ РАЗПОРЕДБИ.

A. НАЦИОНАЛНО ПРАВО.

10. Приложимият материален закон за разрешаването на спора е Законът за данък върху добавената стойност (ЗДДС), в сила от 1 януари 2007 година, в редакцията му към периода, в който са се осъществили фактите в главното производство и конкретно следните негови разпоредби:

11. Доставките с право на приспадане на данъчен кредит са регламентирани с разпоредбата на чл.69, ал.1 от ЗДДС, която гласи:

Чл. 69. (1) Когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне:

1. данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави;
2. начисления данък при внос на стоки по чл. 56 и 57;
3. изискуемия от него данък като платец по глава осма.

(2) За целите на ал. 1 за облагаеми доставки се смятат и:

1. доставките в рамките на икономическата дейност на регистрираното лице, които са с място на изпълнение извън територията на страната, но които биха били облагаеми, ако са извършени на територията на страната;
2. доставките на финансови услуги по чл. 46 и на застрахователни услуги по чл. 47, когато получателят на услугите е установен извън Европейския съюз или когато доставките на тези услуги са пряко свързани със стоки, за които са изпълнени условията на чл. 28.

12. Ограниченията на правото на приспадане на данъчен кредит са регламентирани с разпоредбата на чл.70, чиято ал.4 в относимата редакция гласи:

...

(4) Няма право на данъчен кредит лице, регистрирано на основание чл. 97а, чл. 99 и чл. 100, ал. 2.

13. Лицата-платци на данъка при извършване на облагаеми доставки са посочени в чл.82 от ЗДДС, като съгласно ал.2, т.3/

...

(2) Когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя по доставката при:

...

3. доставка на услуги - когато получателят е данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6.

14. Съгласно чл.94 от ЗДДС:

(1) Националната агенция за приходите създава и поддържа специален регистър по този закон, който е част от регистъра по чл. 80, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(2) С вписването в регистъра лицата получават идентификационен номер за целите на ДДС, пред който е поставен знакът "BG".

(3) Регистрацията по този закон е задължителна и по избор.

15. Съгласно чл.95 от ЗДДС:

(1) На регистрация по този закон подлежи всяко данъчно задължено лице, което е установено на територията на страната и извършва облагаеми доставки на стоки или услуги по чл. 12.

(2) На регистрация по този закон подлежи и всяко данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и извършва облагаеми доставки на стоки или услуги по чл. 12, различни от тези, по които данъкът е изискуем от получателя.

16. Условието за задължителна регистрация са посочени в чл.96 от ЗДДС, който гласи:

(1) Всяко данъчно задължено лице с облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец е длъжно в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон.

(2) Облагаемият оборот е сумата от данъчните основи на извършените от лицето:

1. облагаеми доставки, включително облагаемите с нулева ставка;

2. доставки на финансови услуги по чл. 46;

3. доставки на застрахователни услуги по чл. 47.

(3) (И. - ДВ, бр. 108 от 2006 г.) В облагаемия оборот не се включват доставките по ал. 2, т. 2 и 3, когато не са свързани с основната дейност на лицето, доставките на дълготрайни материални или нематериални активи, използвани в дейността на лицето, както и доставките, за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2 и 3.

(4) В облагаемия оборот се включват и получените авансови плащания по доставки по ал. 2, с изключение на получените авансови плащания преди възникване на данъчното събитие по чл. 51, ал. 1.

(5) Задължението за регистрация възниква независимо от срока, за който е постигнат облагаемият оборот, но не и за период, по-дълъг от определения в ал. 1.

(6) При определянето на облагаемия оборот се взема предвид данъчния режим на доставките към датата на възникване на данъчното събитие или към датата на плащането, преди да е възникнало данъчното събитие по доставката.

(7) (И. – ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) В облагаемия оборот по ал. 2, т. 1 не се включват доставките с място на изпълнение на територията на страната по чл. 21, ал. 6, когато са извършени от лице:

1. регистрирано на основание чл. 154 или регистрирано в друга държава членка за прилагане на режим извън Съюза;
2. регистрирано в друга държава членка за прилагане на режим в Съюза, което няма постоянен обект на територията на страната;
3. регистрирано на основание чл. 97б.

(8) (Доп. - ДВ, бр. 108 от 2007 г., изм., бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г.) Независимо от ал. 1 органът по приходите може да откаже да регистрира лице, на което приходната администрация е прекратила или отказала регистрация на основание чл. 176, до отпадане на основанието за отказ за регистрация, съответно основанието за дерегистрация, или до изтичане на 24 месеца, считано от началото на месеца, следващ месеца на дерегистрацията или отказа за регистрация.

17. Съгласно чл.97а от ЗДДС:

Чл. 97а. (Нов - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г.) (1) На регистрация по този закон подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6, което получава услуги с място на изпълнение на територията на страната, които са облагаеми и за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2.

(2) На регистрация по закона подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6, установено на територията на страната, което предоставя услуги по чл. 21, ал. 2 с място на изпълнение на територията на друга държава членка.

(3) Данъчно задължено лице, регистрирано на основание ал. 1, се смята за регистрирано и по ал. 2 и обратното.

(4) За лицата по ал. 1 и 2 възниква задължение за подаване на заявление за регистрация по този закон не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (авансово плащане или данъчно събитие), като данъчната основа на получената услуга подлежи на облагане с данък.

(5) Лице, което е регистрирано на основание на този член и за което възникнат основания за задължителна регистрация по чл. 96, 97, 98 и 99 или за регистрация по избор по чл. 100, ал. 1, 2 и 3, се регистрира по реда и в сроковете за задължителна регистрация или регистрация по избор.

18. Регистрацията по избор е регламентирана с разпоредбата на чл.100 от ЗДДС, който гласи:

чл. 100. (1) Всяко данъчно задължено лице, за което не са налице условията за задължителна регистрация по чл. 96, ал. 1, има право да се регистрира по този закон.

(2) Всяко данъчно задължено и данъчно незадължено юридическо лице, за които не са налице условията за задължителна регистрация по чл. 99, ал. 1, имат право да се регистрират по този закон за вътреобщностно придобиване.

(3) Всяко данъчно задължено лице може да се регистрира по този закон независимо от сумата по чл. 20, ал. 2, т. 2, когато е уведомило данъчната администрация на държавата членка, където е регистрирано за целите на ДДС, че желае дистанционните

продажби, които извършва, да са с място на изпълнение на територията на страната.

(4) (Доп. - ДВ, бр. 108 от 2007 г.) Независимо от ал. 1 и 3 не може да се регистрира лице, на което приходната администрация е прекратила или отказала регистрация по този закон на основание чл. 176, до отпадане на основаниято за отказ за регистрация, съответно основаниято за дерегистрация, или до изтичане на 24 месеца, считано от началото на месеца, следващ месеца на дерегистрацията или отказа за регистрация.

19. Съгласно чл.113, ал.9 от ЗДДС:

...

(9) Данъчно задължени лица, които не са регистрирани по този закон или са регистрирани на основание чл.97а, ал.1 и 2, чл.99 и чл.100, ал.2, нямат право на посочват данъка в издадените от тях фактури.

Б. ПРИЛОЖИМИ РАЗПОРЕДБИ ОТ ДИРЕКТИВА 2006/112/ЕО НА СЪВЕТА ОТ 28 НОЕМВРИ 2006 ГОДИНА ОТНОСНО ОБЩАТА СИСТЕМА НА ДАНЪКА ВЪРХУ ДОБАВЕНАТА СТОЙНОСТ

20. Съгласно чл.214:

1. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че следните лица са идентифицирани чрез индивидуален номер:

а) всяко данъчнозадължено лице, с изключение на посочените в член 9, параграф 2, което в рамките на съответната тяхна територия извършва доставки на стоки или услуги, за които ДДС подлежи на приспадане, различни от доставки на стоки или услуги, за които ДДС е дължим единствено от клиента или лицето, за което са предвидени стоките или услугите, в съответствие с членове 194-197 и член 199;

б) всяко данъчнозадължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, извършващо вътреобщностни придобивания на облагаеми с ДДС стоки в съответствие с член 2, параграф 1, буква б), и всяко данъчнозадължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, което упражнява правото на избор по член 3, параграф 3 да избере облагаемост с ДДС на техните вътрешнообщностни придобивания;

в) всяко данъчнозадължено лице, което, в рамките на съответната територия, извършва вътреобщностни придобивания на стоки за целите на сделки, свързани с дейностите, посочени в член 9, параграф 1, втора алинея и които се извършват извън тази територия;

г) всяко данъчнозадължено лице, което на съответната им територия получава услуги, за които е задължено да внесе ДДС съгласно член 196;

д) всяко данъчнозадължено лице, установено на съответната им територия, което предоставя услуги на територията на друга държава-членка, за които ДДС се дължи единствено от получателя съгласно член 196.

21. Съгласно чл.168, ал.1:

Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати:

а) дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да

бъде извършена от друго данъчнозадължено лице.

22. Съгласно чл.169, ал.1:

В допълнение към приспадането, посочено в член 168, данъчнозадълженото лице има право да приспадне ДДС, посочен там, доколкото стоките и услугите се използват за целите на следното:

а) сделки, свързани с дейностите, посочен в член 9, параграф 1, втора алинея, които се извършват извън държавата-членка, в която този данък се дължи или е платен, по отношение на която ДДС би могъл да бъде приспаднат, ако те са били извършени на територията на тази държава-членка“

V. СЪДЕБНА ПРАКТИКА.

A. НА НАЦИОНАЛНИТЕ СЪДИЛИЩА.

23. При извършеното проучване, настоящият съдебен състав не откри съдебна практика по казус, сходен с поставения за разрешаване в настоящото производство.

Б. ПРАКТИКА НА СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ.

24. Настоящият състав извърши проучване на практиката на Съда на Европейския съюз (преди Съд на Европейската общност), при което не откри решения по казуси, сходни на настоящия.

VI. ДОВОДИ И ПРАВНИ ИЗВОДИ НА СТРАНИТЕ:

25. Жалбоподателят оспорва установените с ревизионния акт задължения, като твърди, че от една страна определеното задължение се основава на буквалния и формален прочит на чл.70, ал.4 от ЗДДС, без да се вземат предвид принципите, на които се основава системата на ДДС, и в частност – тези на правото на приспадане на ДДС. От друга страна твърди, че с ревизионния акт се придава прекомерна тежест на вида регистрация за целите на ЗДДС. Сочи, че неправилно органите по приходите са се позовали единствено на регистрацията по чл.97а от ЗДДС и не са съобразили, че са изпълнени всички изисквания по същество на Директива 2006/112/ЕО относно възникване на правото на приспадане. Относно разпоредбата на чл.70, ал.4 от ЗДДС, жалбоподателят счита, че в противоречие с Директивата за ДДС българският закон необосновано придава различна тежест на отделните регистрации по ЗДДС. Счита, че когато на едно данъчнозадължено лице е предоставен ДДС номер на основание чл.214, ал.1, буква “д” (какъвто е случая с [фирма]), това е ясен знак, че става въпрос за данъчнозадължено лице за целите на ДДС. Обстоятелството, че то извършва доставка на услуги с място на изпълнение в друга държава членка, за които данъкът е изискуем от получателя, е допълнителна информация, която носи посочената регистрация. Съществено от гледна точка на ЗДДС е когато данъчнозадължено лице осъществява доставки с право на приспадане съгласно чл.168 и 169 от Директива 2006/112/ЕО, това право следва да възниква за него незабавно, независимо от хипотезата, довела до идентификация за нуждите на ДДС – буква а) или буква д) от чл.214, ал.1 на Директивата. Твърди още, че идентификацията по чл.97а от ЗДДС е

основание да не се признава данъчен кредит за стоки и услуги, които лицето влага в доставки с място на изпълнение на територията на страната, за които то не начислява ДДС на основание чл.113, ал.9 от ЗДДС, но за извършените доставки на услуги в други държави членки, правото на данъчен кредит е налице по общите правила на чл.68, 69 и 71 от ЗДДС и за тях е неприложима нормата на чл.70, ал.4 от ЗДДС. Предвид правния характер на спора, счита, че са налице основания за отправяне на преюдициално запитване за тълкуване на разпоредбата на чл.214 от Директива 2006/112.

26. Според органите по приходите, ревизираното лице е регистрирано по реда на чл.97а, ал.2 от ЗДДС, считано от 21.12.2010г., поради което и предвид ограничението по чл.70, ал.4 от ЗДДС за периода до задължителната регистрация няма право на данъчен кредит за начисления от него данък по доставки на услуги, получени от данъчнозадължени лица, неустановени на територията на страната. С решение № 1812 от 30.11.2015г. директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е приел, че РА е незаконосъобразен в частта на отказано право на данъчен кредит след датата, на която лицето е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС, а именно след м.01.2014г., т.к. от този момент е придобил качество на данъчнозадължено лице. В останалата част жалбата е отхвърлена като неоснователна и именно в тази част РА е предмет на оспорване в настоящото производство.

27. По повод молбата на жалбоподателя за отправяне на преюдициално запитване ответната страна счита, че тълкуване на разпоредби на Директивата е необходимо за разрешаване на казуса, предвид хармонизирането на ЗДДС с правилата и процедурите на Директива 2006/112 на Съвета от 28 ноември 2006г.

VII. МОТИВИ ЗА ОТПРАВЯНЕ НА ПРЕЮДИЦИАЛНОТО ЗАПИТВАНЕ:

28. Между страните в главното производство не е налице спор за факти, а същите формално обосновават приложението на ограничението по чл.70, ал.4 от ЗДДС, според което регистрираните само на основание чл.97а от ЗДДС лица – каквото безспорно е [фирма], нямат право на данъчен кредит. От своя страна Директива 2006/112/ЕО, в чл.214, ал.1, урежда общо пет хипотези, при които държавите членки трябва да идентифицират с ДДС номер лицата обхванати от тези хипотези, две от които – по букви г) и д), са транспонирани с чл.97а, ал.1 и 2 от ЗДДС. Директивата не придава изрично различна тежест на различните идентификации по чл.214, поради което обосновано може да се приеме, че когато на едно данъчнозадължено лице е предоставен ДДС номер на основание чл.214, ал.1, буква д) от Директивата – какъвто е случая с [фирма], това показва, че става въпрос за ДЗЛ за целите на ДДС – т.е. може да бъде носител на права и задължения в системата на ДДС, и когато осъществява доставки с право на приспадане на данъчен кредит съгласно чл.168 и 160 от Директива /2006/112/ЕО, за него това право следва да възниква независимо от хипотезата довела до идентификация за нуждите на ДДС - буква „а“ или буква „д“ от чл.214, ал.1 от посочената директива. В конкретния случай не се спори, че [фирма] не е краен потребител на

получаваните услуги, т.к. ги използва за осъществяване на своята независима икономическа дейност - осъществява доставки на електронни услуги с място на изпълнение в други държави членки. Действително според чл.113, ал.9 от ЗДДС лицата, регистрирани на основание чл.97а не могат да издават фактури с начислен ДДС за извършените от тях облагаеми доставки с място в Б.. О. режим обаче не би следвало да се разпростира и върху други доставки, които са с място на изпълнение извън територията на страната, но се третират като облагаеми за целите на приспадането на ДДС. Ето защо според настоящият съдебен състав разпоредбата на чл.70, ал.4 от ЗДДС следва да се тълкува в смисъл, че лицата, регистрирани по чл.97а от ЗДДС, нямат право да приспадат ДДС за получените доставки на услуги, само ако същите са използвани за доставки на стоки и услуги с място в Б., за които те нито са длъжни, нито имат право да начисляват данък. Когато обаче са използвани за извършване на доставки на услуги с място в друга държава членка, правото на приспадане на данъчен кредит би следвало да е налице по общите правила на чл.68, 69 и 71 от ЗДДС, съответно чл.168, 169 и 178 от Директива 2006/112/ЕО.

29. Горното дава основание на съда да приеме, че за разрешаване на настоящия казус се нуждае от тълкуване на разпоредбите на чл.168, буква а), чл.169, буква а) и чл.214 от Директива 2006/112. Конкретно съдът иска да установи дали правото на приспадане може да бъде ограничавано единствено поради наличие на регистрация по чл.97а от ЗДДС.

Едното възможно тълкуване е това дадено от органите по приходите, а именно, че след като лицето е регистрирано по ЗДДС, на основание чл.97а няма право на приспадане на данъчен кредит за всички получени доставки. Настоящият съдебен състав обаче има съмнения относно правилността на това тълкуване, т.к. в Директива 2006/112/ЕО, няма разпоредба, съгласно която лицата регистрирани по чл.214, ал.1, буква г) и буква д), нямат право на приспадане на данъчен кредит и това поставя под въпрос съвместимостта на хипотезата на чл.70, ал.4 от ЗДДС с правото на Общността в областта на ДДС.

30. Изложеното мотивира съдът да приеме, че се нуждае от тълкуване на разпоредбите на чл.168 и чл.169 и 214 от Директива 2006/112 и отговор на въпросите:

1/ Разпоредбата на чл.214 от Директива 2006/112 трябва ли да се тълкува в смисъл, че в контекста на правото на приспадане придава различна тежест на хипотезите за идентификация по ДДС, респективно, допуска ли държавите-членки да придават различна тежест на хипотезите на идентификация, както в случая с разпоредбите на чл.97а и чл.70, ал.4 от ЗДДС? 2/ Следва ли разпоредбите на чл.168 буква а) и чл.169 буква а) от Директива 2006/112 да се тълкуват в смисъл, че лице, идентифицирано по реда на чл.214, ал.1, буква д) от Директивата няма право да приспадне начисления от него ДДС за получени доставки на услуги, извършени от данъчнозадължени лица от други държави – членки, при положение, че използва същите тези доставки за извършване на доставки на услуги в

други държави – членки и са изпълнени останалите материалноправни и процесуалноправни изисквания за упражняване на правото на приспадане? 3/ Разпоредбите на чл.168 буква а) и чл.169 буква а) от Директива 2006/112 следва ли да се тълкуват в смисъл, че допускат национална разпоредба като чл.70, ал.4 от ЗДДС, съгласно която при никакви обстоятелства не възниква право на приспадане на данъчен кредит за лице, идентифицирано за целите на ДДС на основание чл.214, ал.1, букви г) или д), а не на основание чл.214, ал.1, буква а) от Директивата?

По изложените съображения, Административен съд София-град, – III то отделение, 46–ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТПРАВЯ преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз съгласно чл.267, първи параграф, буква „б” от Договора за функционирането на Европейския съюз, със следните въпроси:

1/ Разпоредбата на чл.214 от Директива 2006/112 трябва ли да се тълкува в смисъл, че в контекста на правото на приспадане придава различна тежест на хипотезите за идентификация по ДДС, респективно, допуска ли държавите-членки да придават различна тежест на хипотезите на идентификация, както в случая с разпоредбите на чл.97а и чл.70, ал.4 от ЗДДС?

2/ Следва ли разпоредбите на чл.168 буква а) и чл.169 буква а) от Директива 2006/112 да се тълкуват в смисъл, че лице, идентифицирано по реда на чл.214, ал.1, буква д) от Директивата няма право да приспадне начисления от него ДДС за получени доставки на услуги, извършени от данъчнозадължени лица от други държави – членки, при положение, че използва същите тези доставки за извършване на доставки на услуги в други държави – членки и са изпълнени останалите материалноправни и процесуалноправни изисквания за упражняване на правото на приспадане?

3/ Разпоредбите на чл.168 буква а) и чл.169 буква а) от Директива 2006/112 следва ли да се тълкуват в смисъл, че допускат национална разпоредба като чл.70, ал.4 от ЗДДС, съгласно която при никакви обстоятелства не възниква право на приспадане на данъчен кредит за лице, идентифицирано за целите на ДДС на основание чл.214, ал.1, букви г) или д), а не на основание чл.214, ал.1, буква а) от Директивата?

СПИРА на основание член 631, алинея 1 от Гражданския процесуален кодекс производството по делото до произнасяне на Съда на Европейския съюз.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

